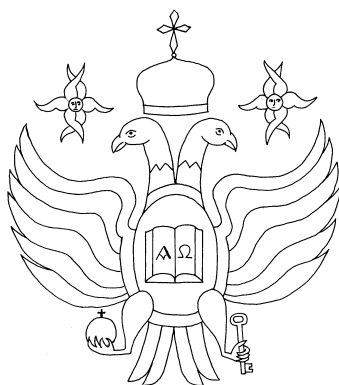

Nr. 9 001/2017

† ΜΙΤΡΟΠΟΛΙΤΥΣ ΙΟΣΙΦ

ΔΑΡΥΣ ΔΙΕΤΗ ΓΕΛΕΙ ΗΟΙ

ΣΧΡΙΣΘΑΡΕ ΠΑΣΤΟΡΑΛΨ
ΛΨ ΙΝΔΙΕΡΕΨ ΔΟΜΗΥΛΥΙ
2017

ΓΨΠΡΕ ΠΟΤ ΓΕΡΥΛ,
ΓΙΝΥΛ ΜΟΝΑΗΛ
ΣΙ ΠΟΡΟΥΛ ΔΡΕΠΤ ΣΒΨΔΙΤΟΡ
ΔΙΝ ΙΝΤΡΕΨΓΨ ΑΡΗΙΕΠΙΣΚΟΠΙΕ

[1]

Mitropolia Ortodoxă Română a Europei Occidentale și Meridionale Arhiepiscopia Ortodoxă Română a Europei Occidentale

Preaiubiți Părinți,
Frați și surori în Domnul,

Hristos a înviat!

Precum în cea dintâi zi a creației când a zis Dumnezeu: „Să fie lumină!” și a fost lumină (Fc 1, 2), astăzi strălucește cu adevărat Lumina cea pururea fiitoare, fără de sfârșit, dar de data aceasta Dumnezeu-Omul Însuși este Lumina, pe care o primim simbolic în noaptea Învierii și o dăm la rândul nostru și celor din jur. Cel care, prin Învierea Sa, ne este temelia credinței noastre, ne dăruiește astăzi o viață nouă în Lumina Învierii Lui, se dăruiește pe Sine Însuși ca Lumină a vieții noastre și ca Viață a vieții noastre. Căci acesta este sensul jertfei Domnului Hristos pe Cruce care duce la Învierea Sa: o nouă viață, plină de Viața care nu se mai termină prin moarte, ci prin Paște, prin trecere la cele desăvârșite și nesfârșite. *“Căci știm că, dacă acest cort, locuința noastră pământească, se va strica, avem zidire de la Dumnezeu, casă nefăcută de mână, veșnică, în ceruri. Căci de aceea și suspinăm, în acest trup, dorind să ne îmbrăcăm cu locuința noastră cea din cer, dacă totuși vom fi găsiți îmbrăcați, iar nu goi »*, zice Sf. Apostol Pavel (II Cor. 5, 1-3). Dar ce înseamnă goi decât a nu fi îmbrăcați în Hristos, Cel întru care am fost botezați. Căci așa ne poate găsi ziua Învierii, pe noi cei botezați, neîmbrăcați în Hristos, goi de Lumină, goi de fapte bune. Ne poate găsi de asemenea goi de noi înșine, pentru că rătăcind fără lumina Învierii, negăsind pe Cel întru care ne-am botezat, nu ne regăsim nici pe noi înșine, nu știm pentru ce trăim sau care este sensul vieții noastre. Frica de moarte ne stăpânește ! Însă lumina Învierii din mormântul devenit Cer ne arată Viața, un nou început pe care îl pune Dumnezeu pentru noi și lumea întreagă, prin Noul Adam, Cel desăvârșit. Putem spune că este începutul din nou al lumii. De aceea citim Evanghelia afară, înaintea porților bisericii, în care apoi intrăm ca într-un nou rai, cetatea păcii, Ierusalimul cel de sus care ne așteaptă. Prin pomul Crucii din care Îl primim pe Fructul vieții, care este Hristos, viața noastră capătă un alt sens, cel al Vieții Lui. Iar prin Mormântul plin de lumina Învierii, însă rămas gol de Cel ce este pretutindeni, vedem împlinirea vieții noastre în veșnicie prin viața Celui-Veșnic-Viu. Odată cu ieșirea din mormânt a Domnului Iisus Hristos altă lumină și alte sensuri ale vieții și ale lumii ies odată cu El, tâlcuite în iubirea Lui jertfelnică tămăduitoare sau dătătoare de viață și biruitoare a morții și suferinței cauzate de moartea care se apropie de noi. Ea, iubirea lui Hristos, care descoperă iubirea Părintelui Cerească, aduce nouă și lumii lumina dumnezeiască și viața cea după adevăr. *« Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca tot cel ce crede în El să nu piară ci să aibă viață veșnică »* (In. 3, 16). Înțelegem că moartea absurdă căreia nu-i găsim sensul își găsește sfârșitul ei din moartea pe Cruce a lui Hristos și că « Învierea este adevăratul început al lumii », că este o refacere a lumii, o « creare din nou a omului și a lumii ». Am putea spune : « un nou proiect al lumii, al omului, prin Crucea, Moartea și Învierea Domnului nostru Iisus Hristos ». « Domnul se zice lumină, viață, înviere și adevăr. Lumină, ca cel ce dă strălucire sufletelor, alungă întunericul neștiinței, luminează mintea spre înțelegerea lucrurilor tainice și

[2]

Mitropolia Ortodoxă Română a Europei Occidentale și Meridionale Arhiepiscopia Ortodoxă Română a Europei Occidentale

arată tainele care nu pot fi văzute decât de cei curați cu inima ; viață, ca cel ce dă sufletelor ce iubesc pe Domnul puterea de a se mișca spre cele dumnezeiești ; înviere, ca cel ce ridică mintea din alipirea moartă de cele materiale, curățind-o de toată stricăciunea și amorțirea ; adevăr, ca cel ce dăruiește celor vrednici deprinderea neschimbăcioasă a celor bune. » (Sf. Maxim Mărturisitorul, citat în „Lumina din inimi”, ed. Trinitas, Iași, 2003, p. 66)

Iubiți frați și surori în Domnul,

La moartea lui Lazăr, prietenul Său, Îl vedem pe Mântuitorul mai cu adevărat Om – în lacrimi, plângând pentru prietenul Său și familia lui suferindă. Însă tot atunci Îl vedem și Îl înțelegem mai cu adevărat Dumnezeu – înviindu-l din morți pe Lazăr cel mort de patru zile, greu mirositor din cauza descompunerii trupului său. Însuși Dumnezeu devine Omul durerii, pentru a stăpâni și elibera de durere și suferințe luându-le asupra-Și ; devine Omul lacrimilor, pentru a șterge lacrimile noastre aducând bucuria biruinței asupra fricii de moarte și singurătate ; devine Omul batjocurii, pentru a înlătura batjocura noastră ; devine Omul muritor, pentru a înlătura și a strica moartea noastră ca Dumnezeu adevărat !

Ziua Învierii ne găsește și pe noi, ca și pe Lazăr, poate morți nu trupește ca el, dar sufletește, cu mirosul cel greu al păcatului în sufletele și trupurile noastre, dar să îndrăznim, iertarea și vindecarea au izvorât din Mormântul lui Hristos.

Cinstim anul acesta memoria celor care, creștini ortodocși, au mărturisit și apărât credința în vremurile de prigoană a regimului comunist, morți cu miile în închisori, în lagăre și deportări, pentru care realitatea Învierii a fost mai puternică decât realitatea acestei vieți trecătoare și a morții inevitabile. Cinstim deopotrivă pe creștini și pe slujitorii altarelor, mărturisitori ai credinței ortodoxe, printre care îl amintim pe Patriarhul Iustinian, de fericită pomenire. Mulți au mărturisit credința cu prețul propriei lor vieți – în temnițe și la muncă silnică - nepunând nimic mai presus de dragostea lui Hristos Domnul, care și-a pus viața pentru noi. Mărturia lor, precum și a tuturor celor care astăzi mărturisesc cu prețul vieții în multe zone ale lumii credința în Hristos Cel răstignit și înviat, Cel iubitor de oameni, ne dă putere să căutăm să devenim din ce în ce mai mult prieteni ai lui Hristos, să devenim apostoli ai tainei iubirii Lui pentru noi descoperită prin taina Crucii, pe care o pătrundem pe măsură ce Îl iubim și căutam iubirea Lui tot mai mult. Hristos are nevoie de noi ca apostoli ai Învierii Lui și ai vieții noi dăruită nouă prin Înviere. Cunoscând și primind darul iubirii Lui, putem iubi pe aproapele nostru precum El ne-a iubit, punând viața Sa chezașie pentru iubirea Lui. Multe vești rele primim zi de zi din toată lumea și ne cuprinde deznădejdea pentru viața noastră sau a copiilor noștri, dar să îndrăznim să credem că numai în Hristos este scăparea noastră și să punem la inimă cuvintele Domnului, “*îndrăzniți, Eu am biruit lumea*”. “A se împotrivi și a se lupta pentru noi, aceasta a fost fapta Lui; a noastră însă este de a ne bucura de biruință” zice Sf. Ioan Gură-de-Aur (Omilia la Epistola către Romani a Sf. Ap. Pavel, omilia XIII, p. 237).

Ziua Învierii ne găsește pe aceste meleaguri, departe de locurile în care ne-am născut mulți dintre noi, însă ne încredințează că viața noastră nu rămâne a stricăciunii acestui pământ, al nostru prin naștere sau prin adopțiune, ci ne deschide poarta unui alt pământ, cel al

[3]

Mitropolia Ortodoxă Română a Europei Occidentale și Meridionale Arhiepiscopia Ortodoxă Română a Europei Occidentale

Cerului, promis de Dumnezeu Tatăl prin Adam cel Nou, Domnul Iisus Hristos. « El este sufletului ceea ce este temelia pentru casă, seva pentru plantă, capul pentru trup, drumul pentru călător, locuitorul pentru casă. Prin El singur trăim, avem, moștenim. El singur îi dă vieții noastre prezente meritul, iar vieții viitoare slava și fericirea » (Sf. Ioan Gura de Aur, vol. Bogățiile oratorice, p. 52)

Hristos a Înviat !

Al vostru către Hristos Domnul rugător și de tot binele doritor,

Mitropolitul Iosif
† Mitropolitul Iosif

Praznicul Învierii Domnului – Paris, 2017